

"הכל התחיל במפגש השני שלי במרכז לקשיש ברמת אביב.
הגעתי עם קצת יותר ביטחון הפעם, חשבתי שאפגוש את אותם מטופלים מהשבוע הקודם.

אחרי המטופל הראשון נכנסה אליי אישה מבוגרת. אני שואל לשלומה והיא אומרת לי: "אני רוצה למות".

או-קיי, נו אז מה עושים עכשיו, אני חושב לעצמי, מאיפה היא נחתה עלי פתאום ...
מאיפה מתחילים ? התחלתי לאסוף רמזים שיכולים לסייע לי בטיפול.

עד עכשיו טיפלתי בקשיש חרמן שהתבלבל בדלת וחשב שפה זה מכון עיסוי ובקשישה חמודה שרק הייתה זקוקה
למגע ושמישהו יקשיב לה.

נרי ואני החלטנו שהולכים על אבחנה של LIV/GB.

אחרי כמה דקות של מגע, היא פתאום מזכרה עד כמה כואב לה הראש, וכמה זה מעסיק אותה כל היום. המשכתי
באותו קו של טיפול, ואחרי שעה היא אמרה תודה ויצאה החוצה.

כל השבוע היא העסיקה אותי . איזה סוג של אדם שאתה לא מכיר מתחיל איתך שיחה במשפט " אני רוצה למות" ??
חיכיתי בקוצר רוח למפגש הבא, לראות אולי היה שינוי, אפילו קטן.

האישה הגיע שוב עם פרצוף כעוס ומירמור ולא הפסיקה להתלונן על החיים ועל כאב ראש.
ואני- רק חושב לעצמי "על איזו פולניה נפלתי"...

את הטיפול השני המשכתי בקו דומה. הפעם נתתי דגש על הורדה של Liv Yang, הנעה של Liv BLD והזנה של דם.
התחלתי לדובב אותה קצת, מנסה להוציא אותה מהמירמור והעצב שהיא מגיעה איתו.
דיברנו על המשפחה שלה, על החוגים שהיא לוקחת במועדון ועל הנכדים שלה. מידי פעם עלה חיוך קטן בזווית הפה.
הבנתי שהשיחה היא חלק בלתי נפרד מהמגע עצמו.

שלחתי אותה לדרכה לשבוע נוסף, הפעם עם שעורי בית: לפחות הליכה אחת עד שבוע הבא (מדובר באישה בריאה
סך הכל, אבל עצלנית).

בשבוע השלישי קרה דבר מדהים: בעודי עסוק עם המטופל הראשון לי, כחצי שעה לפני התור שיש לי עם האישה-
היא נכנסת לחדר עם חיוך משולב בבכי.

היא אמרה שכל השבוע לא הרגישה את כאב הראש, ושסוף סוף הייתה מאושרת, אחרי זמן רב.
לא ידעתי איך להגיב, נשארתי קצת קפוא בהתחלה. מה, זה אני שעזרתי לה? מהר מאוד הבנתי שכן, למה לא?
אני עזרתי לה ! העיניים שלי גם קצת התמלאו בדמעות ואם לא היו שם אנשים היא הייתה בוכה כמו ילדה קטנה.

המשכתי לראות אותה גם בשבועיים לאחר מכן והשיפור ניכר.
כעת, סיימתי את ההתנדבות, אבל אני מתכוון לחזור שוב לקראת סוף השנה".

כתב: סטודנט טווינה ב'-

מתנדב בקשת אביבים- מועדון יום לקשישים ברמת אביב.